मयावहसितः क्रुद्धः स तदा मां शशाप ह ॥ १६ ॥
क्षामक्षामस्वरः किञ्चित्कम्पिताधरपल्लवः ।
त्वयावहसितो यस्मादनार्य्ये दुष्टतापसि ॥ १७ ॥
तस्मात् त्वामचिरेणैव राक्षसोऽभिभविष्यति ।
दत्ते शापे मत्सखीभ्यां स तु निर्भर्त्सितो मुनिः ॥ १८ ॥
धिक् ते ब्राह्मण्यमक्षान्त्या कृतन्ते निखिलन्तपः ।
अमर्षणैर्धर्षितोऽसि तपसा नातिकर्षितः ॥ १९ ॥
क्षान्त्यास्पदं वै ब्राह्मण्यं क्रोधसंयमनन्तपः ।
एतच्छ्रुत्वा ददौ शापं तयोरप्यमितद्युतिः ॥ २० ॥
एकस्याः कुष्ठमङ्गेषु भाव्यन्यस्यास्तथा क्षयः ।
तयोस्तथैव तज्जातं यथोक्तं तेन तत्क्षणात् ॥ २१ ॥
ममाप्येवं महद्रक्षः समुपैति पदानुगं ।
न शृणोषि महानादं तस्यादूरेपि गर्ज्जतः ॥ २२ ॥
तृतीयमद्य दिवसं यन्मे पृष्ठन्न मुञ्चति ।
अस्त्रग्रामस्य सर्व्वस्य हृदयग्राहमद्य ते ॥ २३ ॥
तं प्रयच्छामि मां रक्ष रक्षसोऽस्मान्महामते ।
प्रादात् स्वायम्भुवस्यादौ स्वयं रुद्रः पिनाकधृक् ॥ २४ ॥
स्वायम्भुवो वशिष्ठाय सिद्धवर्य्याय दत्तवान् ।
तेनापि दत्तं मन्मातुः पित्रे चित्रायुधाय वै ॥ २५ ॥
प्रादादौद्वाहिकं सोऽपि मत्पित्रे श्वशुरः स्वयं ।
मयापि शिक्षितं वीर सकाशाद्बालया पितुः ॥ २६ ॥
हृदयं सकलास्त्राणामशेषरिपुनाशनं ।

Digitized by Google